

Pamatování a pamatované

„Paměť“ obvykle chápeme velmi zjednodušeně a jen z analogie k tomu, jak o ní víme z vlastní (individuální) zkušenosti. Ve skutečnosti je funkce „paměti“ nejen čímsi daleko složitějším, ale především čímsi zcela základním, tak říkajíc „kosmickým“, jak se ostatně ukazuje i při zkoumání teoretického „modelu“ události. Každá událost si v kterémkoli okamžiku svého průběhu musí nějak „pamatovat“ to, co z ní už proběhlo, a musí na to „navazovat“: nemůže totiž v každém okamžiku jakoby začínat znovu, bez minulosti. Navykli jsme si ovšem mluvit všude tam, kde se výsledky takového „navazování“ ukazují a mohou být registrovány, o jakýchsi pouhých „setrvačnostech“. Ale tím se nic nevysvětluje; proč v některých případech (složkách, momentech) dochází k setrvačnostem, zatímco v jiných ke změnám?

(Písek, 091127-1.)